

SEBASTIAN FAULKS

Acolo unde îmi bate inima

Traducere din limba engleză
VIRGIL STANCIU

CAPITOLUL 1

Cu arahidele oferite gratis și anonimitatea garantată, sala de așteptare a aeroportului este de obicei un loc în care mă simt ca acasă, dar de data asta eram prea panicat ca să mă bucur de atmosferă. Trudisem greu ca să ajung aici. Cozile de la Kennedy se întindeau până la intrările terminalului; migranții care se opinteau să-și așeze cuferele pe cântarele de la check-in făceau New Yorkul să semene cu Lagos.

O făcusem lată, așa că trebuia să fug din oraș. Pe când stăteam în apartamentul prietenului meu Jonas Hoffman, din Upper West Side, comandasem la telefon o prostituată. Luasem numărul dintr-o cabină telefonică din Columbus. Mi se părea important să pun în perspectivă actul sexual, să râd de mine așa cum râzi de alegerile altora în materie de parteneri. O imagine veridică a mea și a preocupărilor mele: de asta aveam nevoie.

S-ar fi putut spune că eram un epicurian, din cei care văzuseră de toate; totuși, când portarul m-a sunat ca să-mi spună că o domnișoară va urca la mine mi-am dat seama că eram nervos. În clipa în care s-a auzit soneria, am luat o gură de gin cu gheață și m-am dus să deschid. Era unsprezece dimineața. Ea purta un pardesiu

verde-oliv și avea o poșetă încăpătoare; o clipă am crezut că se făcuse o greșală și că era femeia care făcea curățenie a lui Hoffman. Doar tocurile înalte și rujul sugerau ceva mai frivol. Am îmbiat-o să bea ceva.

– Nu, domnule, mulțumesc. Poate un pahar cu apă.

În măsura în care-mi imaginasem cum trebuia să arate, mă gândisem la o fată ca în pozele din calendare sau la o târfă rujată, cu părul platinat. Însă femeia aceea era de naționalitate incertă, poate portorică. Nici pe departe urâtă, dar nici frumoasă tare. Arăta ca sora de treizeci și opt de ani a cuiva, ca o persoană care conduce o spălătorie sau lucrează la o agenție de voiaj.

I-am adus apa și m-am așezat lângă ea în livingul imens, tapetat cu cărți, al lui Hoffman. Își scosese pardesiul și purta o rochie de cocktail nepotrivită pentru acel moment al zilei. Era greu să nu te gândești la familia ei: frate, părinți, probabil copii... Când mi-am pus mâna pe genunchiul ei, am simțit nailonul aspru. Se aștepta oare s-o sărut? Mi se părea un gest prea tandru, în definitiv abia ne cunoscuserăm. Am încercat totuși, dar reacția ei sugera mai curând o nesfârșită oboseală.

Asta m-a făcut să-mi amintesc fulgerător de Paula Wood, o fată de șaisprezece ani pe care o sărutasem la un bal sătesc cam cu o jumătate de viață în urmă, înainte de a descoperi cât de pașivă este dorința. S-o sărut pe dama asta de companie ar fi fost ca și când aș fi sărutat un manechin, ca o repetiție sau o amintire, câtuși de puțin ca un sărut adevărat. M-am dus la bucătărie și mi-am turnat încă o jumătate de pahar de gin, cu cuburi de gheață și două felii de lămâie.

–Vino încoace, am zis, făcând un gest spre camera pe care o ocupam, la capătul coridorului. Hoffman o ținea pentru mama sa, când venea în vizită de la Chicago, și când am intrat m-am simțit o clipă stingher. Mi-am scos pantofii din picioare și m-am întins pe pat. Ar fi momentul să te dezbraci, nu?

–Ar fi momentul să mă plătești.

Am scos câteva bancnote și i le-am dat. Fără un cuvânt, și-a scos hainele și, goală, a venit lângă mine, rămânând în picioare. Mi-a luat mâna și și-a trecut-o peste abdomen și sâni, invitându-mă să-i mângâi pielea catifelată. Burta era rotunjoară și avea mici pernițe de grăsime deasupra șoldurilor; buricul ca un cocoloș îi fusese cârpăcit urât de către obstetrician. În ochi avea o anumită concentrare – nu de bunăvoință sau teamă, ci mai degrabă o concentrare de tânără proaspăt angajată. Eram foarte obosit și aș fi dat orice să trag un pui de somn. Pe de altă parte, mă simțeam obligat față de ea; de bine, de rău, eram tovarăși în acea aventură.

După sâni, i-am atins sternul plat și apoi clavicula. Făcând asta, mă întrebam cum îmi simțea ea degetele. Când îți plimbi mâna pe pielea altuia, oare numai intenția deosebește excitația unui iubit de grija unui medic?

Probabil că fata asta nu simțea nici una, nici alta, ci o simplă fricțiune a pielii pe piele. M-am ridicat și mi-am scos hainele, aranjându-le pe un scaun. Cu Annalisa, mișcărilor astea se făceau într-o grabă ce avea ca rezultat sfâșierea. Mă temeam că n-aveam să mă satur de ea niciodată, mă temeam să nu plece înainte de a fi început, fiindcă știam că de cum se închidea ușa aveam

s-o doresc cu disperare din nou. Despre această anxietate frenetică știam că era deopotrivă nejustificată și dăunătoare; tocmai de aceea aveam mare nevoie de o perspectivă mai detașată.

În camera de oaspeți a lui Hoffman era o oglindă ce reflecta imaginea unui tip mai trecut împreunându-se cu o străină. Iată comedia zoologică pe care o doream cu ardoare, m-am gândit, privind cum pielea albă o atingea pe cea cafenie, cum mi se înroșea fața urâtă, cum ea stătea cu capul plecat și cu fundul în aer. Asta era grosolana comedie de moravuri pe care o vedeam în viețile altora. Satisfăcut de concluzie, am plesnit-o peste coapsă.

Am îndemnat-o să rămână după aceea la un ceai sau la o bere, ca să dăm întâlnirii o spoială de civilitate. Mi-a spus că locuia în Queens și că lucra cu jumătate de normă într-un magazin de pantofi. Într-un fel vag, crezusem că a fi prostituată în New York e o slujbă de sine stătătoare, fără perspective de promovare și fără sindicat, dar cel puțin cu un pește prezent tot timpul sub un stâlp de lumină. Nu părea dornică să-mi împărtășească mai multe, poate de frică, sau ca să nu risipească iluzia de senzualitate. Presupun că nu dorea să o văd ca pe o salariată care merge la depozit ca să aducă o gheată numărul treizeci și șapte.

După câteva minute s-a întins pe covorul din fața șemineului lui Hoffman, gata de o reluare. Nu mă prea îndemnam s-o iau de la capăt, dar nici nu voiam să-i refuz șansa de a mai câștiga un ban. Motivul meu nu era atât de diferit de cel care mă făcuse atunci, la bal,

să o invit la dans pe mama Paulei. Curtoazia, poate; sau ignorarea totală a dorințelor feminine.

Odată treaba făcută, i-am mai dat fetei douăzeci de dolari, iar ea i-a vârat împăturiți în poșetă, înclinând din cap a mulțumire.

– Ce-i cicatricea aia de pe umărul dumneavoastră? m-a întrebat.

– O rană de glonț. De pistol.

– Cum...?

– Nu vrei să știi.

I-am adus pardesiul și i l-am ținut, apoi ne-am luat rămas-bun puțin stânjeniți. Să o sărut? Dacă da, cum? Ea mă atinse pe obraz, apoi, repede, își puse buzele unde îi fuseseră degetele. A fost, într-un fel, momentul cel mai erotic din cursul întâlnirii noastre.

După plecarea ei m-am prăbușit în fotoliu, survolând cu privirea Central Park. Câteva femei singure alergau de zor, probabil cu tuburi de spray paralizant la îndemână; n-am observat nici o mamă cu copil, chiar dacă era miezul zilei. O mână de bărbați cu walkmanuri și căști se plimbau în pas săltăreț pe alei – agresori, paznici, greu de spus; dar a sportivi nu arătau. În ciuda abțibildurilor împărțite în campania electorală de primarul Koch, nimeni nu iubea New Yorkul în 1980. Ce să iubești într-un oraș unde, când ieșeau de la barul local, portarul insista să aștepți până trăgea taxiul strâns la bordură, cu ușa deschisă, gata de plecare? Distanța era numai de trei străzi, dar mi se spusese să nu umblu niciodată pe jos.

După ce am făcut un duș în baia mamei lui Hoffman, mi-am mai turnat un gin și, așezat confortabil în living, am continuat să mă gândesc la tipa de mai de vreme. Se spune că atunci când te culci cu o femeie, toți foștii ei parteneri sunt în pat cu tine, dar eu n-am simțit asta niciodată. În orice caz, ar trebui să fie un pat colosal ca să-i cuprindă pe toți cei din catalogul unei profesioniste. Pe de altă parte, întotdeauna am perceput o vagă prezență a fostelor mele iubite. Firele de păr de pe pernă, salteaua incomodă, diferite grade de vinovăție... Multe din câte auzisem și citisem în tinerețe îmi întăriseră credința că pasiunea sexuală durabilă, „iubirea“ romantică, este tipul cel mai înalt de interacțiune. Poate chiar cea mai elevată stare a ființării la care poate aspira o ființă omenească. Cât de lamentabil am eșuat! Cât de rar am simțit că toată greutatea bucuriei mele și toată siguranța vieții mele atârnă de promisiunea altei persoane – deși o să-mi amintesc mereu de prima ocazie când s-a întâmplat asta.

Aveam douăzeci și opt de ani și mă aflam în Italia, în locuința de pe o străduță lăturalnică a unei fete căreia îi făceam curte de câteva săptămâni. Chiar și după atâta vreme mi-e greu să-i rostesc numele, să pronunț cele trei silabe fără să mă doară, așa că va trebui să-i spun L. Fiind vreme de război – așa încasasem rana de glonț –, ni s-a părut firesc să facem dragoste. Cum stăteam acolo, am avut impresia că scrinul, plapuma de pe pat și pereții camerei căpătaseră o aură stranie, iridescentă. Chiar și storul subțire parcă radia. Am privit în jur să văd dacă era vreo veioză răsturnată; apoi m-am

uitat la L. Aplecată spre oglindă, își încheia pregătirile pentru seară, tamponându-și colțurile gurii cu o batistă imaculată. Observându-mă, s-a întors și mi-a zâmbit. Toată seara a purtat cu ea acea lumină. Cum aș putea s-o uit?

La câteva ore după plecarea prostituatei, am avut sentimentul că vizita ei nu trecuse neobservată. Nu era vorba doar de felul în care portarul și-a dres glasul când am trecut pe lângă el la ieșire, nici de sprânceană ridicată a barmanului din localul meu favorit când mi-a turnat băutura; chiar și milogul din prag parcă mi-a surâs, aruncându-mi o privire ferită. A doua zi mi-am spus că era cazul s-o șterg din New York.

Îmi convenea de minune să plec. Venisem în oraș la o conferință medicală și ascultasem o serie de vorbitori în amfiteatrele Universității Columbia din Upper Manhattan. Sponsorizările companiilor de medicamente erau atât de generoase, încât delegații de rang inferior fuseseră mutați, în ultimul moment, de la pensiunile modeste din zona Murray Hill la hotelul Plaza. M-am pomenit într-un apartament imens, cu care nu aveam ce face. Întreaga hardughie părea mai puțin un hotel și mai mult un monument în onoarea ultimelor inovații din domeniul construcțiilor. M-am luptat în van cu butoanele aerului condiționat; noaptea, țevile din livingul nefolosit murmurau și oftau precum creierul unui lunatic stors de puteri.

La sfârșitul conferinței m-am hotărât să-mi prelungesc șederea, mutându-mă în apartamentul lui Jonas

Hoffman. Îl cunoscusem pe Jonas după război, la facultatea de medicină din Londra, unde ajunsese cu un covor zburător american – GI Bill¹ sau bursă Rhodes. Prietenia noastră a supraviețuit, deși el a făcut avere ajutându-le pe femeile pline de anxietate să-și accepte trecutul, în cabinetul său de consultații din Park Avenue, în timp ce eu locuiam în Kensal Green, într-o casă aflată la doar câțiva pași de necropolă. Câștigurile aduse de lungile ceasuri de ascultare îi permisese lui Hoffman să-și cumpere apartamentul din a cărui cameră de oaspeți puteam admira acum culorile de toamnă ale copacilor, citind ziarul în pat.

Cum zborul meu spre Londra fusese anunțat, mi-am strâns servieta și am părăsit sala de așteptare – nu fără regret, mărturisesc: nu eram gata să înfrunt ceea ce se afla dincolo de vidul ei. Mă întrebam de câte sute de ori trecusem prin ușița unui avion de pasageri, atingându-i balamalele și niturile când îmi plecam capul și storcând un zâmbet de la însoțitoarele de zbor care ne așteptau cu mâinile elegant împreunate. Odată așezat pe locul de lângă geam, am înghițit o pastilă și am deschis o carte. După ce a fost tractată cu spatele, aeronava a început să ruleze încet pe pneurile sale uriașe; apoi, brusc, s-a schimbat în alt soi de bestie, gonind nebunește pe pista de decolare și lipindu-mă de spe-teaza scaunului.

¹ Lege din 1944 care le oferea veteranilor americani din al Doilea Război Mondial finanțare pentru completarea studiilor (n.red.)

Tovarășii de călătorie își deschiseră cărțile polițiste sau își ațintiră privirile în față, să vadă filmul. Scaunul meu era plasat într-un unghi prost, așa că lumina care lovea ecranul făcea personajele să apară ca într-un negativ de film color, precum urmele de petrol în apă. Pasagerul din față, care stătea aplecat înainte și ronțăia nuci dintr-o pungă, părea captivat de acțiune.

După două ginuri, simțind că somniferul mi se dizolvase în fluxul sangvin, am tras jaluzeaua, mi-am aranjat pe genunchi pătura subțire și am rugat-o pe stewardesă să nu mă trezească la ora cinei.

Întrucât ajunseseam la Heathrow pe la șase și jumătate dimineața, mă aștepta o zi lungă, m-am gândit în timp ce taxiul mă ducea prin străduțele cenușii din Chiswick. După ce am intrat în casă, am fost tentat să mă sui direct în pat, dar experiența îmi spunea că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Doamna Gomez, menajera, alcătuisse pe măsuța din hol un teanc cu corespondența din ultimele trei săptămâni. Am triat-o repede, ca să văd dacă recunoșteam pe undeva scrisul Annalisei, dar n-am găsit decât un plic cu adresa scrisă de mână, și nu era de la ea. Înăuntru era o misivă pe hârtie banală:

Dragă domnule Hendricks, abia ne-am mutat în apartamentul de la ultimul etaj și sâmbătă seara dăm o petrecere. Vă invităm să treceți pe la noi, dacă aveți chef. De la 8. F. informal. Sheeze și Misty.

Eu dețineam parterul și demisolul casei, cu o suprafață mai mare decât media din acea zonă. Primul etaj